…oensdag 23 Juni 1943 DAGBLAD 60ste Jaargang, No. 3933

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve s Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
ƒ 1.50 per maand [Aruba ƒ 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers ƒ 0.10.

Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Redactie Tel. 1858.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij, tel. 1550.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.

Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38
Kantoor voor Administratie Gebiedsdeel Bonaire:
M. L. BOOI, Bredestraat, Kralendijk.

…eallieërd lucht - offensief onverminderd.

…ulheim in de nacht door de Raf verpletterd.
…refeld en Huls staan nog in brand.
…abrieken van Antwerpen, haven van Rotterdam bestookt.
…ilitair Comité zal Franse strijdkrachten organiseren.

HET LUCHT-OFFENSIEF OP WEST-EUROPA.

Gordon Tait seint uit Londen:

Het Hoofdkwartier van de Noord-…erikaanse luchtmacht in Engeland …f een communiqué uit waarin werd …edegedeeld, dat Vliegende Forten …nder geleide Dinsdag voor de eer…e maal het Ruhrgebied binnenvlogen …m de fabriek voor synthetische rub…er te Huls nabij Recklinghausen aan …e vallen. Intussen viel een andere for…atie de vroegere fabriek van Gene…aal Motors te Antwerpen aan. Twin…ig bommenwerpers gingen verloren, …och „een belangrijk aantal" vijande…ke vliegtuigen werd neergeschoten. …e dagaanvallen volgden op de ver…letterende nachtelijke aanval van de …oyal Airforce op Krefeld, de indu…rie-stad in het Ruhrgebied.

Recklinghausen ligt ongeveer 48 …ilometer ten Noord-Westen van …refeld.

Terwijl de bommenwerpers het zwa…e werk deden, zo zeide het communi…é, „voerden vele gevechts-eskaders …er Verenigde Staten, Groot Bri…nnië, de Dominions en de Geallie…erden operaties uit als escorte en …oor het bieden van steun."

Mitchell-bommenwerpers, bemand door mannen van de Royal Airforce, …ielen de havenbedrijven en de scheep…vaart te Rotterdam aan. De gevechts…liegtuigen, die aan deze zendingen …eelnamen, schoten op zijn minst 7 …ijandelijke toestellen neer.

4 Geallieërde gevechtsvliegtuigen …ingen verloren.

Het Britse Ministerie van Lucht…aart deelde mede, dat meer dan 700 …tirlings, Halifaxes, Lancasters en …ellingtons naar Krefeld vlogen met … een der zwaarste bommenladingen, …ie ooit op een Duits doel werden ge…orpen."

Op zekere tijd tijdens de vernieti…ende aanval vielen 5 bommen van …000 pond elk per minuut. De aanval …uurde 50 minuten en het was de he…igste, die ooit op Krefeld werd ge…aan.

Deze stad ligt vlak bij Duitslands …estelijke grens. Een piloot van een …ancaster, die reeds aan 21 operaties …eeft deelgenomen, zeide, dat de …anden in Krefeld „de felste" waren, …elke hij ooit gezien had.

Sergeant-vlieger E. Wilson zeide: „Vannacht verscheen het gehele doel …en hechte rode vuurmassa te zijn. …ichte rookwolken stegen duizenden …eters hoog de lucht in".

Vliegers, die laat boven het doel …erschenen, zeiden, dat de rook wel 5 …ilometer hoog steeg en een hunner …erklaarde: „Als je je een brand kan …oorstellen vijf- of zesmaal zo groot …s die van Coventry, dan krijg je een …ee hoe Krefeld er vannacht uitzag."

Het Ministerie van Luchtvaart zei…e, dat de aanval op deze stad van …70.000 inwoners om 1.30 uur in de …chtend begon. Voorts werd gezegd: „De gronddefensies werden spoedig …verweldigd door het gewicht van de …anval." Krefeld is van groot belang …oor de Duitse industrie, omdat hier …et meeste staal van het beste soort in …uitsland geproduceerd wordt. Een …ficieël Brits rapport zeide, dat het …rote syndicaat van de Deutsche …delstahlwerke alleen 200.000 ton per …r levert. De Duitse radio zeide over … aanval: „Verschillende huizenblok…n en 2 hospitaals werden in de afge…pen nacht in Krefeld getroffen." …en vertelde van het onophoudelijke …erk van doktoren en ander medisch …rsoneel in alle steden van het Ruhr…bied, „die bijna dag en nacht bezig …n." (Londen, (AP) 22.6).

VAN DE AANVAL OP HULS.

Leo Branshaw seint van een basis voor Noordamerikaanse bommenwerpers in Engeland: Triomfantelijke Noordamerikaanse vliegers, die zijn teruggekeerd van hun eerste aanval op het Duitse Ruhrgebied, deelden mede, dat vandaag de rook tot een hoogte van 2000 meter steeg boven Huls, centrum voor de fabricage van synthetische rubber. Van een reusachtige brand, die over enkele vierkante kilometers woedde, sprongen de vlammen hoog op als nieuwe ladingen van springstoffen geworpen werden.

Vele tonnen van brisantbommen vielen omlaag. De bemanningen beschreven de weerstand van den vijand als even hardnekkig, doch veel minder krachtig dan bij de laatste Noordamerikaanse aanval van 13 Juni op Kiel en Bremen.

Tussen de 50 en 100 Fockewulfs, Messerschmitts en Junkers 88 kwamen de Noordamerikanen boven de Europese kusten tegemoet en onderhielden lopende gevechten tot de bommenwerpers weer naar huis terugkeerden en het escorte van Spitfires ontmoetten, dat de uitdaging van den vijand accepteerde. Het centrum van de synthetische rubberproductie ligt op ongeveer 225 kilometer het land in van de Noordzee, zodat de vliegtuigen een rondreis van ongeveer 1100 kilometer moesten maken.

De verrichting kwam slechts 12 uren nadat meer dan 700 bommenwerpers van de Royal Airforce een aanval deden op Krefeld. Dit is een nieuwe aanwijzing van de nauwe samenwerking, waarmede de Noordamerikaanse en Britse luchtmachten opereren. Het is bovendien nog een aanwijzing, dat de Noordamerikaanse dag-aanvallen worden gericht op speciale doelen, die overblijven na de Britse massa-aanvallen. (Op een basis voor Noordamerikaanse bommenwerpers in Engeland, (AP) 22.6).

EEN BELOFTE AAN AUSTRALIË.

Premier John Curtin deelde mede, dat President Roosevelt Australië voldoende vliegtuigen beloofd heeft om de sterkte van de Koninklijke Australische luchtmacht met 60% op te voeren. Curtin zeide, dat deze belofte was gedaan aan den Minister van Buitenlandse Zaken H. V. Evatt, tijdens diens laatste bezoek aan Washington (Canberra, (AP) 22.6).

WAT DE NIEUWE ONDERKONING VAN BRITS INDIË ZEGT.

Sir Archibald Wavell, de nieuwbenoemde Onderkoning van Brits Indië verklaarde:

„De vooruitgang van Brits Indië moet afhangen van de succesrijke voortzetting van de oorlog. Dit wil niet zeggen, dat ik naar Brits Indië ga als soldaat of dat er geen politieke vooruitgang kan worden gemaakt vóór het einde van de oorlog".

In zijn eerste verklaring sedert zijn benoeming tot Onderkoning zeide Wavell tot Britse en andere journalisten: „Het is zeker niet mijn bedoeling om een soort militair regime te vestigen of op enige wijze de beloften en offers, welke door Zijner Majesteits Regering reeds in Brits Indië gedaan of gebracht zijn, in te trekken of te verminderen".

Hoewel hij als zijn bedoeling te kennen gaf elke ontwikkeling op elk mogelijk terrein te bevorderen, verklaarde de Veldmaarschalk: „De volledige vervulling van de aspiraties van het land eist de verwijdering van de Japanse bedreiging.

Brits Indië is een belangrijke voorraadbasis voor de strategie van de Verenigde Landen in het Oosten. Hoe vollediger en sneller Brits Indië zijn oorlogsinspanning kan ontwikkelen en opvoeren des te spoediger zal de schaduw des oorlogs zich verwijderen en des te eerder kan het land zijn doel van een volledige zelfregering bereiken" (Londen, (AP) 22.6).

DE JOEGOSLAVISCHE CABINETSCRISIS.

Naar vermeld wordt heeft Koning Petar van Joegoslavië aan Milos Bobic verzocht om een nieuw cabinet te vormen nadat Jovan Banjanin hierin faalde. Bobic was vroeger burgemeester van Beograd. Banjanin had wel de steun van Croaten en Slowenen, doch kon de Serben niet op zijn hand krijgen. Bobic is een Serb (Londen, (AP) 22.6).

STRIJD TUSSEN SERBEN EN BULGAREN.

Berichten uit de Balkan delen mede, dat Serbische partijgenoten de Bulgaarse troepen langs de spoorlijn tussen Skoplje en Sofia hebben aangevallen en er een geregelde slag hebben geleverd. De gevechten, waarbij 60 partijgenoten werden gedood zouden rond Prilep geleverd zijn. De Bulgaarse verliezen werden niet bekend gemaakt. Berichten uit Rome beweerden intussen, dat de guerrillatroepen omsingeld zijn en dat de operaties met succes worden voortgezet. De weerstand der opstandelingen, het terrein en het weer zouden evenwel grote hindernissen bieden (Bern, (AP) 22.6).

SMIGLY RYDZ LEIDT ONDERGRONDSE BEWEGING IN POLEN.

Twee Londense nieuwsbladen deelden mede, dat Maarschalk Edward Smigly Rydz, Opperbevelhebber van het Poolse leger bij het uitbreken van de oorlog, thans leider is van een van Polens meest doeltreffende ondergrondse groepen. De Poolse Regering te Londen zeide, dat men dit bericht, hetwelk in de Daily Telegraph en de Daily Herald werd gepubliceerd, niet kan bevestigen. De Maarschalk — zo werd gezegd — had evenwel uiting gegeven aan zijn voorkeur om de nazies in eigen land te bestrijden inplaats van aan enig ander front.

Smigly Rydz werd het laatst in Roemenië gerapporteerd. In 1940 werd gemeld, dat hij daar uit een interneringskamp ontsnapt was (Londen, (AP) 22.6).

FRANSE JEUGD TART DE NAZIES.

Berichten uit Frankrijk deelden mede, dat de Italiaanse bezettingstroepen te velde zijn getrokken tegen de Franse jongelieden, die zich in de bossen van Haute Savoie schuilhouden. Intussen riep de Vichy-Regering de klassen van 20 tot 23 jaar op voor een lichamelijk onderzoek alvorens voor werk naar Duitsland gezonden te worden. Tegelijk werd medegedeeld, dat sterke contingenten van de Franse staatspolitie uitgezonden zijn om de grens-gebieden te patrouilleren, teneinde te voorkomen, dat de jongelieden een poging zullen doen om over de grens naar Zwitserland te ontsnappen.

Het aantal personen van de klassen, die naar Duitsland gezonden kunnen worden om er te werken, bedraagt naar schatting thans meer dan een millioen.

Scherpe botsingen worden gemeld tussen de Italiaanse troepen en de voortvluchtige jongelieden, waarvan sommige bewapend zouden zijn met geweren, die in de Verenigde Staten gemaakt zijn. Inwoners van Annemasse, die de jongelieden hielpen om de grens over te steken, zijn onder arrest gesteld, aldus berichten uit Vichy.

Voorts werd gemeld, dat de Laval-Regering vastbesloten is de gehele klasse 1942 naar Duitsland te zenden om er te werken in de wapenfabrieken. Deze jongelieden van 21 jaar vallen onder het nieuwe contingent van 220.000, dat Laval beloofde vóór eind Juni aan de nazies te zullen leveren (Bern, (AP) 22.6).

RUSSISCHE VLIEGERS BLIJVEN AANVALLEN.

Russische vliegers gingen voort met de bestoking van de Duitse vliegvelden. De gevechten op het land zijn echter nog beperkt tot afzonderlijke aanvallen en schermutselingen tussen patrouilles. De voortdurende bestoking was een teken, dat de Sovjets spoedig een Duitse offensief verwachten en pogen de stootkracht van de Duitse luchtmacht alvast te verzwakken. (Moskou, (AP) 22.6).

Deze krant is gedeeltelijk ongecorrigeerd.

Het nieuws van vandaag.

Als er een gebied is, waar men thans het liefste niet zou willen wonen, dan is dat het Duitse Ruhrgebied. Om de zoveel uur komen zwermen van Geallieerde vliegtuigen aanzetten, die een stad bezoeken en er zulk een verwoesting aanrichten, dat die vergeleken bij Sodoma en Gomorrha geen kwade indruk maakt. Eerst, in de nacht van Maandag op Dinsdag, verschenen meer dan 700 zware Britse bommenwerpers boven Krefeld en lieten het achter als een brandende puinhoop. Toen, nauwelijks 10 uren later, kwamen de Noordamerikanen in hun Vliegende Forten. Huls nabij Recklinghausen, waar in fabrieken synthetische rubber werd gemaakt, was het doel. Toen de vliegtuigen vertrokken was er van deze fabrieken niet veel meer over. En nu, in de afgelopen nacht, was het de beurt van Mulheim, een stad, die als het ware een aanhangsel van Duisburg is. 35 Bommenwerpers van de Raf werden bij de aanval geöfferd, maar vandaag kan Hitler ook Mulheim van Duitslands kaart laten schrappen (blz. 1).

Bombardementen als de wereld nooit gekend heeft, vinden thans plaats. Behalve het Duitse Ruhrgebied werden ook de fabrieken te Antwerpen en de haven van Rotterdam bestookt. Salerno in Italië werd voor de tweede achtereenvolgende dag aangevallen en in Napels is 40% van het arsenaal door de vlammen verteerd (blz. 1).

In Rome en Berlijn neemt de onrust steeds meer toe. De Duitse Perschef Erich Schneider verscheen voor de microfoon van Radio-Berlijn en waarschuwde het volk, dat een Geallieerde invasie op handen is. Volgens Schneider zal deze komen aan de Zuidkust van Europa, waarschijnlijk in Italië.

Intussen is de dag van gisteren voorbij gegaan zonder een inval in West-Europa, wat eerder door de nazies voorspeld was. De herdenking van Frankrijks wapenstilstand 3 jaar geleden is rustig geweest. In Algiers werd echter een regeling getroffen tussen Giraud en De Gaulle, de organisatie der strijdkrachten betreffende.

In een hoofdartikel op de voorpagina wordt de ontwikkeling der Franse situatie nagegaan, van de wapenstilstand af tot de regeling van gisteren.

In de Verenigde Staten van Noord-Amerika heeft de War Labor Board de stakingsquaestie in handen gelegd van President Roosevelt. Men verwacht thans, dat hij maatregelen zal nemen om de mijnwerkers weer aan het werk te krijgen (blz. 3).

Het Franse Raadsel.

Zal het thans door De Gaulle en Giraud worden opgelost?

3 jaar na de wapenstilstand met Duitsland schijnt Frankrijk geheel los van de nazie - invloed.

Gisteren, precies 3 jaar nadat Generaal Charles Huntziger te Compiègne de wapenstilstandsvoorwaarden van Adolf Hitler voor Frankrijk aanvaardde en tekende, kwam het Franse Comité voor de Nationale Bevrijding te Algires bijeen.

Men kwam tot overeenstemming omtrent de organisatie van de Franse stijkrahten, waarbij Giraud Opperbevelhebber zal blijven over die in Noord- en West-Afrika en De Gaulle over die in de andere gebieden van het Rijk.

Uitindelijk zal men dan moeten komen tot de samenvoeging van deze strijdkrachten tot een hecht geheel, doch nu reeds kan worden gezegd, dat het Franse leger, sedert die rampzalige dag drie jaar geleden, zijn sterkte voor een groot deel heeft herwonnen.

Hoe Frankrijk faalde.

Frankrijk is deze oorlog ingegaan met een leger, dat volgens de Fransen zelf het sterkste leger van de wereld was. Toen de nazies, na het Poolse gevaar in hun rug en het Noordzeegevaar in hun rechter flank — zoals zij dat zagen — verwijderd te hebben door de bezetting van Polen, Denemarken, Noorwegen, Nederland en België, hun definitieve aanval op Frankrijk deden, was Frankrijk vrijwel in een ommezien geslagen door een betrekkelijk kleine colonne van gemotoriseerde en gepantserde strijdkrachten, die door de Fransen heenging als een mes door zomerse boter.

Frankrijk had gefaald, en wel op dezelfde wijze als de kleinere landen, die de nazies te voren hadden geliquideerd, en Frankrijk daarvan een verwijt te maken, zou de oude geschiedenis zijn van „de pot verwijt de ketel..." Wij kunnen op het ogenblik met vrij grote zekerheid zeggen, dat als Engeland geen eiland geweest ware, het toen hetzelfde lot gedeeld zou hebben.

Maar van dat ogenblik af begint de onbegrijpelijke houding van de Fransen. In plaats van te doen wat voor de hand lag, namelijk naar Algiers over te steken, capituleert de Franse regering, en Pétain, die de macht overneemt, gelast den overzeesen gebieden, den orders van de Franse regering te blijven gehoorzamen.

Dat op zichzelf was, de capitulatie eenmaal gegeven zijnde, niet zo gek. Pétain begreep van het eerste ogenblik af, dat hij den Duitsers moest gehoorzamen.

Wat wèl gek was, was dat de Franse autoriteiten in de Franse overzeese gebieden en koloniën dat bevel opvolgden en het bleven opvolgen, en dat ook de Franse vloot, die immers buiten bereik van de nazies gebleven was, dat deed, ofschoon toen reeds ten volle gebleken was, dat de Franse regering nog slechts in naam en bij de genade van Hitler — d.i. onder de orders van Hitler — bestond, en bovendien in Londen een Frans comité van verzet onder De Gaulle was opgericht, dat de strijd — de voor Frankrijk en alle Fransen natuurlijke en traditionele strijd — tegen Duitsland zou voortzetten.

Wat verwacht was gebeurde niet.

Het natuurlijke, het logische, het voor de hand liggende zou geweest zijn, dat héél buiten-Europees Frankrijk met enthousiasme had besloten, de strijd voort te zetten, onder De Gaulle of in medewerking met De Gaulle.

Dit is niet gebeurd: buiten-Europees Frankrijk — met enige kleine uitzonderingen — en de Franse vloot bleven Vichy, dat nazie-marionet geworden was, gehoorzamen. Men stelle zich het geval voor, dat na de invasie van ons land Indië, Suriname en Curaçao gezegd hadden: „In den vervolge vragen wij orders van Mussert!" Het idee alleen is krankzinnig; het is geen idee want het is ondenkbaar.

Toch is dàt, wat buiten-Europees Frankrijk en de Franse vloot deden!

Erger nog dan dat: toen De Gaulle de Franse autoriteiten in Dakar sommeerde, met hem mede te doen, en dat deed van een Britse escader, beschouwde Dakar De Gaulle en de Engelsen plotseling als een nieuw soort vijand en verdedigde zich tegen hen!

En de Franse vloot in de havens van Noord-Afrika en Alexandrië deed hetzelfde, toen de Britse opperbevelhebber — die de opperbevelhebber was over de gezamenlijke Geallieerde strijdkrachten in de Middellandse Zee — volkomen terecht besefte, dat hij een vloot onder de bevelen van nazie-Vichy niet ongemoeid als gevaar in zijn rug kon laten, en de Fransen sommeerde, onder zijn bevel tegen de Duitsers te blijven strijden, streed die Franse vloot tegen de Engelsen.

Hetzelfde geschiedde in Syrië: onder orders van Vichy leverde het een beslist gevaar op voor de Geallieerden. Maar toen De Gaulle en de Engelsen Syrië wilden — en moesten bezetten — streden de Fransen daar tegen hen! Dit alles is een onverklaarbaar raadsel.

Gebrek aan doortastenheid.

Om nog even terug te keren tot de poging om Dakar voor De Gaulle te winnen. Want daar is ook van Geallieerde zijde een raadsel te constateren. Een Brits escader met De Gaulle aan boord lag voor Dakar, en heeft, na sommering van de autoriteiten daar en weigering door dezen zelfs schoten op Dakar afgegeven. En... heeft zich toen teruggetrokken! Dit ofschoon men wist, dat Dakar een groot potentieel gevaar opleverde voor de Geallieerde scheepvaart in het Zuiden van de Atlantische Oceaan.

Waarom dat gebrek aan doortastendheid?

Ook dit is een van die raadsels, waarvan de oorlogsgeschiedenis, telkens als deze contact heeft met de Fransen, zo vol is.

Van dat ogenblik tot de geallieërde invasie van Noord-Afrika begint voor Frankrijk een periode van interne verwikkelingen. Vichy danst dusdanig naar de pijpen van de nazies, dat het vrijwel een nazie-filiaal is geworden, en terwijl Pétain nog altijd tracht — tevergeefs! — de schijn op te houden

van gedwongen gehoorzamen, zijn andere elementen willige nazie-slaven, en in dit opzicht onderscheidt zich Laval. De Franse gebieden buiten Europa en de Franse diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging buiten Europa blijven gehoorzamen aan Vichy, houden zich officieel onzijdig in oorlogsaangelegenheden, maar beginnen in dat opzicht bij de geallieërden in een zeer slecht blaadje te staan, omdat nu en dan blijkt, dat zij hier en daar de nazies begunstigen.

De houding der overzeese gebieden.

Intussen stellen kleine stukken van het Franse koloniale rijk zich onder De Gaulle, Tahiti, Frans Aequatoriaal Afrika doen dat spontaan; St. Pierre en Miquelon, op de kust van Newfoundland, met hulp van De Gaulle zelf, maar Syrië en Madagascar moeten op de Vichy-trouwe Fransen veroverd worden. En Tonkin en Indo-China geven zich zonder slag of stoot over aan de Japanners en dienen later als springplanken voor de Japanse aanval op Brits en Nederlands gebied.

Onder Admiraal Georges Robert blijven de Franse gebieden in West Indië zich afzijdig houden van de Geallieerden. Frans Guyana schudt zich tenslotte los van Robert en kiest de zijde der Geallieerden. Guadeloupe en Martinique doen dit echter tot nu toe niet.

Dan komt, eindelijk, de invasie van Noord-Afrika. Dat zich eerst zo'n beetje verdedigt, en zich dan bij de geallieerden schaart. Maar ... het doet dat eerst op het laatste ogenblik en terwijl de aanval in volle gang was. De oorsprong van deze plotselinge verandering is dus op zichzelf al uiterst duister.

Thans verschijnt op het politiek-militaire terrein plotseling de figuur van generaal Giraud.

Een romantische figuur. In het begin van de oorlog in Duitse krijgsgevangenschap geraakt, is hij ontsnapt naar Zwitserland. Maar...... in plaats van uit Zwitserland te gaan naar geallieerd gebied, gaat hij naar Vichy-Frankrijk, en begint daar te leven als ambteloos burger. Tot de geallieërde invasie van Noord-Afrika begint, en dan zien we hem plotseling opduiken als een soort medestander van Darlan, en op zijn bevel sluiten ook andere militaire gezagshebbers in Frans Afrika zich bij Darlan aan en lopen over tot de geallieërden.

Terwijl Giraud in Vichy was moeten de Duitsers gevraagd hebben om zijn uitlevering, en zouden zelfs aangeboden idem zoveel duizenden Franse krijgsgevangenen voor hem te ruilen. Maar Pétain, de slaaf van Hitler, weigert de uitlevering! Vreemd!

En dan tenslotte: die intimiteit met Darlan in Noord-Afrika!

Maar er is nog meer. Darlan wordt vermoord, op een geheimzinnige manier, door een geheimzinnige persoonlijkheid, ex „Croix de Feu" — d.i. Frans nationalist — of zo. Tot zijn half-opvolger wordt benoemd Peyrouton, ex-ambassadeur van Vichy in Buenos Aires.

Een nieuw hoofdstuk. De strijd in Tunis.

En toen begon weer een nieuw hoofdstuk.

De conferentie van Casablanca vindt plaats, en daar zien we, naast de hoofdconferentie tussen Roosevelt en Churchill, een kleinere conferentie tussen De Gaulle en Giraud. Van Peyrouton wordt bij die gelegenheid geen woord gerept, maar De Gaulle en Giraud verzoenen zich met een Franse omarming. Sinds dien schrijft de De Gaulle-pers met een zekere sympathie over Giraud, maar de uitingen zijn eer terughoudend dan enthousiast.

Intussen heeft de figuur van De Gaulle bij deze gebeurtenissen en intrigues ontegenzeggelijk gewonnen. Wat niet nodig was: hij was van de beginne af aan de man, die niet pacteerde met de machten van het boze.

Toch is één verschijnsel met betrekking tot De Gaulle niet duidelijk. Aanvankelijk waren de Franse arbeiders hem over het algemeen niet gunstig gezind. Het heette in die kringen, dat hij te clericaal was; het uitkiezen van het Lotharingse kruis voor zijn wapenteken was de linkse kringen in bezet Frankrijk, die niets te maken wilden hebben met Vichy, en tegen de Duitsers en tegen Laval saboteerden, op zichzelf als symbool antipathiek.

Maar sinds de invasie van Noord-Afrika zijn die linkse kringen, en vooral de uiterst-linkse, de communisten, in Frankrijk plotseling zeer vóór De Gaulle geworden.

Toen de Geallieerde invasie in Noord-Afrika begon, verwachtte een ieder, dat ook Tunis op soortgelijke wijze als Frans Marokko en Algerië door de geallieërden bezet zou worden. Ditzelfde hebben, naar uit beider redevoeringen na Casablanca bleek, ook Roosevelt en Churchill gedacht.

Het tegendeel is gebeurd. Er waren in Tunis Franse troepen, maar géén Duits-Italiaanse. Althans: officieel niet. Hoe het in werkelijkheid daarmede stond is tot dusverre een raadsel.

Maar ogenblikkelijk na de successen der geallieërden in Algerië en Marokko hoorden we van Duits-Italiaanse troepenlandingen, door de lucht, in Tunis. Aanvankelijk heette het, dat de Franse troepen daar zich verzet hadden tegen die landingen. In weinige dagen waren de as-troepen daar echter zó sterk, dat de geallieërden, hoewel thans geholpen door de Franse troepen in Algerië, er niets meer tegen konden doen.

Van dat ogenblik af schijnen de „as"-troepen in Tunis gegroeid te zijn als een rollende sneeuwbal. Weldra begonnen zij met offensieven, en dreven zelfs de aanvallende Noordamerikaans-Brits-Franse troepen terug. Zij nestelden zich in de Mareth-linie, die lijn van sterke forten à la Maginotlinie, die de Fransen in het zuid-oosten van Tunis hadden aangelegd, tegen een eventuele Italiaanse aanval van Tripoli uit. En voor kort heette het, dat de as daar 250.000 man had. Die dan toch van overzee moeten aangevoerd zijn, per schip of door de lucht. Tenzij er wèl reeds as-troepen in Tunis waren vóór het geallieerde offensief begon. Of... tenzij de Franse bezetting van Bizerta, Tunis en andere garnizoenen zich bij de as-troepen heeft aangesloten.

De troepen van Rommel, door de woestijn vluchtende voor het zegevierende leger van Montgomery, waren in aantocht; het natuurlijke voor de geallieërden was, te trachten, ten noord-westen van de Mareth-linie een wig te schuiven, die een vereniging van de vluchtende troepen van Rommel met de as-troepen in Tunis onmogelijk maakte en tegelijkertijd een bedreiging in de rug vormde voor de Mareth-linie.

Een poging in die richting is door de Geallieerden ook gedaan, maar zij is mislukt: de troepen van Rommel verenigden zich met de andere as-troepen. De afloop is bekend genoeg: het werd een grandioze overwinning voor Fransen, Britten en Noordamerikanen. En dit leidde tenslotte tot de definitieve ontmoeting van de 5-sterren Generaal Giraud met den 2-sterren Generaal De Gaulle.

Na veel besprekingen is men gekomen tot de samenstelling van het Comité voor de Nationale Bevrijding, dat behalve uit **Giraud** en **De Gaulle** bestaat uit:

René Massigli (benoemd door De Gaulle), **André Philip** (benoemd door De Gaulle), **Jean Monnet** (benoemd door Giraud), 5 sterren Generaal **Alphonse Joseph Georges** (benoemd door Giraud) en tenslotte 5-sterren Generaal **Georges Catroux**, die beide Franse leiders tezaambracht.

De volgende zes Commissarisen werden nog benoemd, die de burgerlijke zaken in goede banen moeten leiden:

René Pleven, voor Koloniën: **Adrien Tixier**, voor Arbeid en Sociale Zaken, **René Meyer**, voor Verkeer en Koopvaardij: **Maurice Couvé de Murville**, voor Financiën: **Jules Abadie**, voor Justitie, Opvoeding en Gezondheid, en **René Dithelm**, voor Productie en Handel.

Tenslotte is gisteren een Militair Comité benoemd, dat ondergeschikt is aan het Comité voor de Nationale Bevrijding en voor de organisatie der strijdkrachten zal moeten zorgdragen. Behalve Giraud en De Gaulle zijn hiervan leden de Stafhoofden van Leger, Marine en Luchtmacht onder Giraud en De Gaulle. De Generaals **Alphonse Juin** en **Eduard René Marie de Larminat** zijn reeds benoemd tot Stafhoofd van de respectieve legers. De benoemingen der Stafhoofden van Marine en Luchtmacht zullen spoedig geschieden.

Ongetwijfeld zijn hiermede de moeilijkheden tussen de Fransen nog niet afgelopen en is het Franse raadsel nog niet opgelost. Het is echter te hopen, dat Giraud en De Gaulle in de nauwste samenwerking zullen optreden om het doel van beiden — de volledige bevrijding van Frankrijk — te bereiken en daarmede de oplossing te brengen van het ingewikkelde vraagstuk.

CURACAO

VEERTIGURENGEBED IN DE PAROCHIE VAN DE H. ANNA.

Morgen, Sacramentsdag, begint in de Pro-Cathedrale Kerk van de H. Anna het Veertigurengebed, de grote devotie tot de H. Eucharistie. De oefeningen zijn als volgt:

Donderdag: 6 uur Gezongen H. Mis. 17.30 uur Opening van het Veertigurengebed. Plechtig Lof met preek door Pater Clemens Lamers O.P.

Vrijdag: 5.30 uur Plechtige H. Mis. 12 uur Algemene Aanbidding. 17.30 uur Plechtig Lof met preek door Pastoor Constantius Gallé O.P.

Zaterdag: 5.30 uur Plechtige H. Mis. 12 uur Algemene Aanbidding. 17.30 uur Plechtig Lof.

Zondag: 9 uur Plechtige Hoogmis. 12 uur Algemene Aanbidding. 17 uur Pontificaal Lof door Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O.P., Apostolisch Vicarius van Curaçao. Predicatie door Pater Philippus Offermans O.P. Processie en Te Deum.

VERENIGINGSNIEUWS.

— **Katholieke Sport Centrale:** Zondag, 27 Juni: 15 uur Ecuador — De West 2; 16.30 uur De West 1 — Vitesse.

BUITENLANDSE VERLOVEN VOOR DE LANDSDIENAREN.

Door Zijn Excellentie den Gouverneur is een „Landsverordening houdende een biezondere regeling met betrekking tot de buitenlandse verloven van de Curaçaose burgerlijke landsdienaren." in gediend. De biezondere regeling voorziet er in, dat de landsdienaren na een diensttijd van zes jaren en met een bezoldiging van ten minste $f.$ 3000 per jaar op verzoek een buitengewoon buitenlands verlof kunnen krijgen van vier tot zes weken. Ook wordt voorzien in buitenlands ziekteverlof. Eveneens wordt behandeld de vergoeding der reiskosten, aan de toegevoegde „Memorie van Toelichting" ontlenen wij het volgende:

Reeds geruime tijd is het voor landsdienaren practisch niet mogelijk, gebruik te maken van hun aanspraken op buitenlands verlof wegens langdurige onafgebroken dienst. Teneinde aan deze ongewenste toestand een einde te kunnen maken, bestaat behoefte aan een regeling, krachtens welke den landsdienaren een kort verlof naar een der naburige landen of eilanden kan worden verleend zonder dat de bestaande aanspraken op buitenlands verlof wegens langdurige dienst daardoor worden beinvloed.

Naast het treffen van voorzieningen als hiervoorbedoeld, wordt tevens een wijziging der verlofsbepalingen voor de Curaçaose burgerlijke landsdienaren, het „Westindisch Verlofbesluit 1924" noodzakelijk geacht. De voornaamste bezwaren tegen de vigerende voorschriften zijn wel het onderscheid dat daarin gemaakt wordt tussen uitgezonden en niet uitgezonden ambtenaren en het grote aantal jaren, dat onafgebroken dienst gedaan moet zijn, voordat aanspraak op verlof ontstaat. Voor de uitgezonden ambtenaren wordt een onafgebroken diensttijd van acht jaar, voor de niet uitgezondenen een onafgebroken diensttijd van tien jaar vereist. Het ligt in de bedoeling deze eis in het belang van de dienst in de toekomstige verlofregeling terug te brengen tot zes jaar voor alle overigens voor verlof in aanmerking komende ambtenaren.

Het onderscheid tussen uitgezondenen en niet uitgezondenen had de overweging tot grondslag, dat personen, buiten de keerkringen geboren en groot geworden, eerder en meer behoefte hebben aan een verblijf aldaar, dan zij ten aanzien van wie dat niet het geval is, terwijl het feit, dat zij, behorende tot de eerste categorie, meestal hun families en hun geboortegrond hebben moeten verlaten en het dus redelijk gevonden werd, dat zij in de gelegenheid worden gesteld ze eerder en vaker te bezoeken, ook een rol speelde.

Niet alleen omdat het criterium „uitgezonden" of „nietuitgezonden" vaak mank gaat — immers is het meermalen voorgekomen, dat een „uitgezonden" ambtenaar uit Curaçao afkomstig was terwijl omgekeerd verscheidene „nietuitgezondenen" in Nederland geboren zijn — maar ook omdat zovelen hier nauwe relaties in Nederland hebben, komt het minder juist voor een dergelijke onderscheiding te handhaven.

Dit was in 1925, toen het bovenbedoelde Koninklijk Besluit werd ingevoerd, in mindere mate het geval.

Een herziening van het „Westindisch Verlofbesluit 1924" is in studie, doch zal geruime tijd in beslag nemen.

In het thans voorliggende ontwerp is in verband daarmede aan de hiervoorgeschetste bezwaren zonder eenwel 'al te zeer vooruit te lopen op de hiervoor bedoelde algehele herziening van de verlofsvoorschriften, tegemoet gekomen. De aanspraak op het korte verlof ontstaat zowel voor uitgezonden als voor niet uitgezonden ambtenaren na een onafgebroken diensttijd van zes jaar, terwijl thans reeds aan alle landsdienaren gelijkelijk aanspraak op buitenlands verlof wegens ziekte wordt toegekend. Tevens is in de verlofsbezoldigingen verbetering gebracht.

Deze laatste verbetering brengt met zich mede, dat ook de verlofsbezoldigingen, waarop aanspraak bestaat gedurende binnenlands verlof, herzien zullen moeten worden. Omdat zulks naar het oordeel van den Gouverneur buiten het kader van deze noodregeling valt, wordt Uw College een daartoestrekkend afzonderlijk voorstel tot wijziging van het „Westindisch verlofbesluit 1924" aangeboden.

Het onderhavige en het hiervoor aangekondigde voorstel spreken verder voor zichzelf.

Ten slotte moge nog worden opgemerkt, dat voor de indiening van beide voorstellen voor zover nodig gebruik is gemaakt van het gestelde in overgangsbepaling 2 jo. het tweede lid van artikel 36 der Curaçaose Staatsregeling.

Buitenland.

DE NIEUWE REGELING TUSSEN DE FRANSEN.

Noland Norgaard seint uit Algiers: Bij het overkomen van de grootste crisis in zijn kort bestaan kwam het Franse Comité voor de Nationale Bevrijding overeen Giraud en De Gaulle aan het hoofd te laten van hun respectieve strijdkrachten, terwijl een subcomité van 8 leden benoemd werd, dat uiteindelijk alle Franse strijdkrachten zal moeten samenvoegen.

Met dit plan antwoordde men op het verzoek van de Verenigde Staten en Groot Britannië om Giraud aan te houden als Opperbevelhebber over de Franse strijdkrachten in Noord-Afrika, dat een belangrijke basis is voor de Geallieërde krijgsverrichtingen.

Het Comité van de Nationale Bevrijding, dat bijna drie uren nodig had om tot een vergelijk te komen, zal naar verwachting in een nieuwe vergadering de aandacht wijden aan minder polemische quaesties, terwijl men de militaire quaestie laat zoals zij is.

Het subcomité, dat belast is met het samenvoegen van de strijdkrachten onder Giraud en De Gaulle, zal samengesteld zijn uit beide leiders en hun respectieve stafhoofden. Van de zijde van Giraud zullen de leden dus zijn: Generaal Alphonse Juin, Hoofd van het Leger, Schout bij Nacht Philippe Marie Auboyneau, Hoofd van de Marine en Generaal Bouscat, Hoofd van de Luchtmacht. Van de zijde van De Gaulle zullen de leden zijn: Generaal Eduard René Marie de Larminat, Hoofd van het leger der Strijdende Fransen, Admiraal Collinet, Hoofd van de Marine der Strijdende Fransen en nog het Hoofd van de Luchtmacht, wiens naam niet ogenblikkelijk vernomen werd.

De Gaulle en Giraud drukten elkaar de hand nadat de overeenkomst bereikt was.

Hoewel de Commissaris van Bewapening Jean Monnet de maatregel als „een grote stap vooruit" beschreef, noemde een Degaullist hem „een regeling door een niet-regeling." Men zegt, dat Monnet de opsteller van het plan is en dat hij de laatste dagen ernstige pogingen heeft gedaan om een breuk tussen De Gaulle en Giraud te voorkomen. Men zegt, dat de Noordamerikanen en Britten zich in het geval hebben gemengd omdat zij tevreden waren over de wijze waarop Giraud tot nu toe de Franse strijdkrachten geleid heeft. Zo wist hij haar direct in de Tunische strijd te werpen, niettegenstaande het gebrek aan voldoende materiaal. Hoewel het bekend is, dat de Geallieërden een reorganisatie van de Franse strijdkrachten in Noord-Afrika langs moderne lijnen wensen, gelooft men, dat zij een mogelijke schade aan de Geallieërde zaak willen voorkomen, hetgeen zou geschieden indien De Gaulle en Giraud het over de uitvoering niet eens waren. Op Vrijdag aanstaande zal het Comité weer in zijn geheel vergaderen. (Algiers, (AP) 22.6).

COMMUNIQUÉ VAN CAIRO.

Het communiqué van de Luchtmacht in het Midden-Oosten luidt als volgt:

„Zware bommenwerpers van de Noordamerikaanse leger-luchtmacht vielen de belangrijke aanlegplaatsen bij de teen van Italië aan te Reggio di Calabria en San Giovanni.

De aanval werd gisteren bij dag uitgevoerd. Te San Giovanni kapseisde een veerboot in de Straat van Messina na de aanval. De spoorwissels werden met bommen bekogeld en de havensteiger werd verwoest. Er werd veel rook gezien. Het gebied van de steiger, de aanlegplaats van het veer en de spoorwegstations werden gebombardeerd te Reggio Calabria. Er vielen ook bommen in de stad.

In deze operaties werden 20 vijandelijke jagers uit een strijdmacht van 40 aanvallende toestelen door onze bommenwerpers vernield. Zware bommenwerpers vielen ook dezelfde doelen aan in de nacht van 20 op 21 Juni. Branden werden gesticht, doch het slechte zicht belette het nauwkeurig waarnemen van de resultaten. Twee scoeners en twee zeilschepen, die voor anker lagen in de haven van Kyliene, nabij de Westkust van Hellas, werden op 20 Juni aangevallen door lange afstands gevechtsvliegtuigen. Men zag bruine rook uit een van de schepen komen. Van deze en andere verrichtingen keerden alle Geallieerde vliegtuigen veilig terug" (Caïro, (AP) 22.6).

NIEUWS VAN CAIRO.

„Lichte bommenwerpers van de Royal Airforce brachten op 21 Juni een klein zeilschip tot zinken nabij de kust van het eiland Scarpanto. Van deze en andere verrichtingen keerden al onze vliegtuigen veilig terug" (Caïro, (AP) 23.6).

GEALLIEERD COMMUNIQUÉ VAN NOORD-AFRIKA.

„Objecten in Napels werden in de nacht van 20 op 21 Juni aangevallen door Wellington bommenwerpers van de Noordwestelijke Afrikaanse luchtstrijdkrachten. Gisteren hernieuwden Vliegende Forten de aanval. Belangrijke schade werd aangericht aan de rangeerterreinen en de fabrieken. Op het arsenaal zag men bommen ontploffen. Het depôt van de luchtvaart en verschillende fabrieksgebouwen te Cancello nabij Napels werden ernstig beschadigd.

B-25 Mitchells, begeleid door P-38 Lightnings vielen Salerno en Battipaglia, beide ten Zuiden van Napels, aan. Fabrieken en opslagterreinen werden getroffen. Tijdens deze operaties werden 3 vijandelijke vliegtuigen vernield.

2 Onzer vliegtuigen worden vermist. Het is thans vastgesteld, dat 5 vijandelijke vliegtuigen op 18 Juni werden neergeschoten, terwijl zij een beschadigd Vliegend Fort aanvielen, dat gisteren veilig terugkeerde" Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 22.6).

„In de nacht van 21 op 22 Juni vielen Wellington bommenwerpers Salerno aan. Vele branden werden gesticht in de opslagterreinen. Gisteren was de activiteit beperkt tot patrouilleringen. Op de avond van 21 Juni werd een vijandelijk koopvaardijschip tot zinken gebracht door vliegtuigen van de kust-luchtmacht. Een onzer vliegtuigen wordt vermist van deze verrichtingen" (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 23.6).

GECONCENTREERD BOMBARDEMENT OP MULHEIM.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart gaf het volgende communiqué uit:

„In de afgelopen nacht hebben vliegtuigen van het Bommenwerperscommando een hevige aanval gedaan op doelen te Mulheim, een der kleinere steden van het Ruhrgebied.

De aanvankelijke rapporten geven te kennen, dat het bombardement goed geconcentreerd was. De bemanningen deelden mede, dat de branden nog in Krefeld en Huls woeden. Vliegtuigen van het Gevechtscommando voerden patrouillevluchten uit boven Nederland en Frankrijk. 2 Vijandelijke vliegtuigen werden boven Nederland vernield. 35 Onzer bommenwerpers en 1 gevechtsvliegtuig worden vermist".

Mulheim werd beschreven als een aanhangsel van Duisburg. Het is een belangrijk centrum van de Duitse staal-industrie en heeft grote herstellingswerkplaatsen voor locomotieven en spoorwagons. Ook is de stad een belangrijk punt van waaruit de spoorwegen naar het Zuiden van Duitsland leiden. Krefeld werd de voorgaande nacht aangevallen door de Britten en Huls werd gisteren bestookt door Noordamerikaanse bommenwerpers. De stad heeft 136.000 inwoners en is niet aangevallen sedert 1940, toen er twee aanvallen op gedaan werden (Londen, (AP) 23.6).

COMMUNIQUÉ VAN DE NOORDAMERIKAANSE MARINE.

„Stille Zuidzee (alle data zijn Oosterlengte): In de nacht van 18 op 19 Juni vielen Noordamerikaanse Liberator zware bommenwerpers de Japanse installaties te Tarawa in de Gilberteilanden aan. Enkele voltreffers werden geplaatst op de vijandelijke stellingen. Hoewel 7 vijandelijke 0-jagers zich boven Tarawa in de lucht bevonden, deden zij geen vastberaden aanval op de Noordamerikaanse bommenwerpers.

In de nacht van 19 Juni vielen Liberators van het leger de Japanse stellingen te Kahili, in het gebied van Buin aan. Enkele branden werden gesticht.

Op 20 Juni 's morgens vielen Dauntless duikbommenwerpers en Avenger torpedobommenwerpers van de Marine, vergezeld door Warhawks van het leger en Wildcats van de Marine, Vila op het eiland Kolombangara aan. Een voorraaddepot werd getroffen en een brand ontstond. Voltreffers werden ook geplaatst op de startbaan.

Noordelijk deel van de Stille Oceaan: Op 20 Juni vielen Ventura middelzware bommenwerpers van de Marine overdag de Japanse installaties op Kiska aan. Er werden resultaten gezien. Van alle bovengenoemde verrichtingen keerden alle Noordamerikaanse vliegtuigen terug" (Washington, (AP) 21.6).

LUCHTAANVALLEN IN DE SALOMONS ARCHIPEL.

De Noordamerikaanse Marine deelde mede, dat 3 Japanse bases in de Salomonseilanden door vliegtuigen zijn aangevallen en dat een vijandelijke Mitsubisji bommenwerper werd neergeschoten. " (Washington, (AP) 22.6).

RUSLAND ZIET UIT NAAR EEN TWEEDE FRONT.

Moskou's aandringen op een tweede front kwam op de voorgrond in alle leidende hoofdartikelen van alle Russische bladen, terwijl de kalmte aan het front nog steeds voortduurde, nu en dan afgebroken door luchtaanvallen van Russen en Duitsers. „Izvestia" schreef: „De inspanningen van het Russische volk hebben Duitsland aan de rand van een catastrophe gebracht. Wij zijn bereid alles te doen, opdat een offensief van de vredelievende volken de snelste nederlaag van de as zal brengen."

Ruslands geloof, dat een tweede front nodig is om een spoedig overwinning te behalen, werd tegenover den Noordamerikaansen Ambassadeur William Standley geuit door den Commissaris van Buitenlandse Zaken Vyacheslav Molotov. Hij zeide tot Standley: „Laat ons niet vergeten de millioenen lijdende mensen, die in de zekerheid verkeren, dat de tijd niet ver meer is, dat de vijand de verpletterende macht van het gezamenlijk Geallieerde offensief zal voelen."

In een toespraak, waarbij hij den Ambassadeur dankte voor het toewijzen van Noordamerikaanse decoraties aan Russische soldaten en matrozen, zeide Molotov, dat een gezamenlijk Geallieerd offensief de grondslag zou zijn voor de overwinning en de samenwerking na de oorlog (Moskou, (AP) 23.6).

NEDERLAND.

HET LEED DER JODEN.

Gisteren deelden wij mede, dat nu de Joden van Nederland „geliquideerd" zijn. Thans wordt vernomen, dat diep ontroerende taferelen zijn afgespeeld, alvorens de Joden, ongeacht leeftijd of gezondheidstoestand in beestenwagens werden gestuwd om naar Oost-Europa te worden gevoerd. Er waren betogingen van de kant der niet-Joodse bevolking, waarvan vele, toen zij als een laatste goede vriendschapsdaad de koffers der ongelukkige Joden naar het station droegen, ogen voltranen hadden.

Eind Mei begon de grote Joden-deportatie uit Amsterdam. Het „laatste Ghetto" sindsdien werden iedere dag duizenden weggevoerd.

De houding der niet-Joden was prachtig. Duizenden brachten elke dag hun laatste groeten aan het station. De Joodse buurten waren omringd en afgesloten door nazie-cordons; de huizen der gedeporteerden werden onmiddellijk na hun vertrek leeggeroofd door de Duitsers. Velen der weggevoerden bereikten niet levend hun bestemming. In geheel Nederland zijn nu nog een paar honderden Joden, schuilend bij Christenen, die hiermede hun leven wagen.

Doctor Arthur Seyss Inquart voorspelde vorig jaar, dat op 1 Juli 1943 alle Joden uit Nederland zouden zijn verdwenen. Deze belofte is vervuld.

Radio-Boston zeide gisteren: „Vandaag toeven onze gedachten bij de Nederlandse Joden, die goede en trouwe burgers; en wij zullen de hoop niet opgeven, dat wij althans een deel van hen in Nederland zullen zien terugkeren na de bevrijding".

ALLERLAATSTE NIEUWS

— **Londen:** In de afgelopen nacht kwamen enkele vijandelijke vliegtuigen boven East Anglia en het gebied van Groter-Londen. Op enkele punten werden bommen geworpen. De schade is gering en weinig slachtoffers werden veroorzaakt.

— **Londen:** Het DNB gaf toe, dat „hevige schade" te Mulheim is aangericht. Volgens het DNB hebben de Geallieerden 92 vliegtuigen verloren, waaronder 75 viermotorige bommenwerpers, sedert de morgen van 22 Juni.

— **Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika:** Gemeld wordt, dat 40% van het Koninklijke Arsenaal te Napels door vlammen en ontploffingen vernield is. Dit bleek het luchtfoto's die na de aanval van Maandag op Napels gemaakt werden.

— **Londen:** Het Italiaanse communiqué deelde mede, dat luchtaanvallen zijn gedaan op een Geallieerd convooi nabij de Noordafrikaanse kust. Bizerte in Tunis en Jaffa in Palestina zouden zijn gebombardeerd. Melding werd gemaakt van Geallieerde luchtaanvallen op Sarlerno, Castel Vetrrano, Milazzo en Olbia.

— **Ankara:** Binnenkort zal een Turkse militaire missie een bezoek brengen aan Duitsland om de Duitse gevechtsmethoden te bestuderen en de wapen-industrie te zien. De commissie bracht enige tijd geleden een bezoek aan de Geallieerde strijdkrachten in Noord-Afrika.

— **Londen:** Radio-Algiers deelde mede, dat het Franse Comité voor de Nationale Bevrijding opdracht heeft gegeven om de arbeiders voor overtijd te betalen. Hiermede werd een wet van Vichy teniet gedaan.

— Washington: Het Witte Huis maakte bekend, dat President en Mevrouw Roosevelt de Zondag in hun woning te Hyde Park doorbrachten met Koningin Wilhelmina der Nederlanden als gast.

Wie is „Mr. Speaker"?

Het „Great Seal" en het „Privy Seal" hebben elk een Bewaarder.

Het Zegel als middel van contact tussen Vorst en Volk

ENGELS PARLEMENTSLID KAN GEEN ONTSLAG NEMEN.

Uit de landskas betaalden mogen geen lid van het Parlement blijven.

Wanneer men over het Cabinet spreekt denkt men onwillekeurig steeds het eerst aan zijn eigen Nederlandse instelling. Het is evenwel goed om te beseffen, dat het cabinet en daarmede samenhangende instellingen in alle landen naar andere regels en voorschriften is ingericht. Hoe het staat met het Engelse cabinet, dat thans zo vaak in de pers ter sprake komt, hebben wij gisteren in het kort uiteengezet, omdat de Amigoe-lezers toch zeker wel van deze instelling van onzen voornaamsten bondgenoot op de hoogte mogen zijn. Hebben wij gisteren verhaald over het ontstaan van het cabinet uit 's Konings Privy Council, reden waarom alle cabinetsministers in Engeland Privy Councillors heten, — omtrent de keuze der ministers, en het moderne partij-systeem, zoals dat in Engeland in de 18e eeuw is ingevoerd, — omtrent het verschil tussen ministers en de daaruit door den Prime Minister gekozen cabinetsministers, —— omtrent de niet bestaande functie van Prime Minister en zijn huis op Downingstreet 10, er is nog een andere parlementaire instelling in Engeland, waarvan de oorsprong ver in het verleden is te vinden, is het ambt van „speaker" van het lagerhuis.

Het is een buitengewoon gewichtige en eervolle positie, maar ook een verantwoordelijke, want „mr. speaker", zoals hij meer vertrouwelijk in de kringen van Westminster genoemd wordt, is de zorgzame bewaarder en beschermer van de traditie van het lagerhuis en het symbool van een moeizaam verworven parlementaire onafhankelijkheid.

Op hem rust de zware plicht er voor te waken, dat de regels der parlementaire debatten strict worden opgevolgd. Hij alleen is rechter over het gedrag van alle leden van het lagerhuis zonder onderscheid en, als eenmaal zijn beslissing gevallen is, is er geen beroep meer mogelijk. Als een lid van het parlement in de verhitting van de partijstrijd zichzelf vergeet en het waagt zijn tegenstander een leugenaar of een bluffer te noemen, komt „mr. speaker" tussenbeide en richt tot hem het dringende verzoek, de „onparlementaire" uitdrukkingen terug te trekken.

De sociale plaats van den Speaker.

Ook in het sociale leven neemt „mr. speaker" een zeer voorname plaats in. Bij koninklijk besluit van 1919 werd bepaald, dat hij in rang volgt op den eersten minister en den lord-president van de raad en in waardigheid alle „peers", met uitzondering van de twee Anglicaanse aartsbisschoppen van Engeland, van Kantelberg en York, overtreft.

„Mr. speaker" houdt ook officiële recepties, waartoe hij de leden van het parlement uitnodigt. Zo'n uitnodiging wordt thans vrijwel beschouwd als een bevel en het lagerhuislid, dat deze uitnodiging zou afwijzen, zou zich schuldig maken aan een ernstig plichtsverzuim en tekort schieten in eerbied voor het verheven ambt van „mr. speaker"

Wij moeten heel ver in het verleden teruggaan, om de oorsprong van het ambt van „mr. speaker" te ontdekken. Er is geen reden om aan te nemen, dat er in het Britse parlement een „speaker" was, in de tegenwoordige betekenis van het woord, voor het laatste parlement van Edward II (1307 — '27).

Weliswaar vermeldt de geschiedenis een zekeren Heer William Tressel, die naar het schijnt, in 1329 optrad als woordvoerder van het lagerhuis, wanneer dit aan den vorst zijn grieven en bezwaren wenste voor te leggen, maar deze persoon oefende generlei toezicht op het regelmatige verloop van de debatten in het lagerhuis. Hij was een „mr. speaker' 'in de dop.

Eerst in het jaar 1377, het laatste jaar dus van de regering van Eduard III, wordt in de kamerverslagen melding gemaakt van een „speaker", een zekeren Sir Thomas Hungerford, die zelfs reeds enige „billes" aan den griffier van het parlement voorlegde.

Sindsdien kunnen wij de regelmatige ontwikkeling van het ambt van „speaker" nagaan, als wij tenminste van ontwikkeling spreken mogen, want niet altijd werd de plichtstraditie door „mr. speaker' 'even hoog gehouden als dit thans het geval is.

Er is een tijd geweest, dat „mr. speaker" corruptie, vervalsingen, en allerlei lage practijken als zijn dagelijkse bezigheid beschouwde.

Verschillende „speakers" uit de Tudor-periode waren echte baantjesjagers en onovertroffen in het uitdenken van allerlei sluwigheden. De speakers uit de tijd van Hendrik VIII (1509 — '47) waren al niet veel beter.

De spaeker wordt in de eerste vergadering van het nieuwe parlement gekozen. Wanneer hij in zijn eerste ambtsperiode aan de verwachtingen van het lagerhuis heeft beantwoord, staat het in het algemeen vast, dat hij de volgende maal herkozen wordt.

Zoals vanzelf spreekt, blijft „mr. speaker" voor de aanvallen, waaraan andere politieke persoonlijkheden in de verkiezingsstrijd bloot staan, gespaard. Het huis heeft een speaker nodig en als het een geschikte gevonden heeft, verdedigt het hem tegen iedere aanval van partijpolitiek.

Waar Mr. Speaker woont.

„Mr. speaker" ontvangt een ruim salaris, daar zijn uitgaven uiteraard zeer groot zijn. Hij bewoont een prachtig apartement in de parlementsgebouwen, vanwaar hij een schitterend uitzicht heeft op „Father Thames". Wanneer hij zijn ontslag neemt, ontvangt hij bovendien een rijkelijk pensioen en in het algemeen wordt hem dan tevens de onderscheiding van „peer" verleend.

Mr. speakers gezag en verantwoordelijkheid zijn, zoals vanzelf spreekt, zeer groot. Zijn karakter en gedrag moeten daarom onberispelijk zijn. Hij draagt op zijn schouders de grote traditie van rechtvaardigheid en onpartijdigheid, waarvan hij onder geen voorwaarde afwijkt. Zijn persoon staat boven alle critiek en in de snel voortvloeiende stroom van het politieke leven blijft zijn prestige onveranderd.

De „Seals of Office" in ontvangst nemen wil zeggen het ministeriële ambt aanvaarde.

Als de leider van een der grote Britse politieke partijen de verantwoordelijkheid op zich neemt, om een nieuwe regering te vormen, zegt men, dat hij en zijn voornaamste collega's bij de aanvaarding van hun ministeriële ambt, de „seals of office", de ambtszegels, ontvangen. Om deze uitdrukking te begrijpen, moeten wij wederom ver in Engelands verleden teruggrijpen.

Uit de geschiedenis is bekend, dat reeds in de Normandische tijd (1066 — 1154) de „charters", officiële brieven en oorkonden van den vorst voor het publiek waardeloos waren, zolang zij niet van het speciale zegel van den souverein waren voorzien.

Het „Great Seal" op officiële stukken dateert uit de 11e eeuw; het „Privy Seal" op particuliere stukken uit de 13e.

Uit de tijd van Willem den Veroveraar (1066 — '87) dateert het zg. „Great Seal", dat met enige wijzigingen tot op heden ten dage is behouden.

Reeds tijdens het bewind van de eerste Normandische koningen werd het „Great Seal" in bewaring gegeven aan den lord kanselier. Hij was een soort opperstaatssecretaris en tot aan de Tudor-periode die in 1485 na de Rozenoorlogen begint, was hij feitelijk de eerste minister.

Daar zijn taak echter met de uitbreiding van het raderwerk van de Staat steeds omvangrijker werd, zag hij zich tenslotte genoodzaakt, het aantal documenten, dat tot dan van het „grote zegel" voorzien werd, te beperken; en een gedeelte van zijn werk over te dragen aan andere staatssecretarissen, die daarvoor op hun beurt speciale zegels ontvingen.

Ter bezegeling van stukken, die de particuliere aangelegenheden van den koning betroffen, gebruikte men sinds de regering van koning Jan zonder Land (1199 — 1216) het zg. „Privy Seal", het particuliere zegel des konings.

Evenals het „great seal" een bewaarder had in den lord kanselier, zo kreeg ook het „Privy Seal" een bewaarder in den „Keeper of the Privy Seal" of Geheim Zegel-bewaarder.

Ook de Staatssecretarissen ontvangen de „Seals of office" bij ambtsaanvaarding.

Met verloop van tijd bleek, dat de koning, behalve den lord-kanselier en geheim-zegel-bewaarder, ook nog een particulieren secretaris nodig had, die ieder ogenblik van de dag te zijner beschikking stond. In de zestiende eeuw vinden wij twee van zulke privé-secretarissen, die tezamen met de andere zegelbewaarders „secretaries of state" genoemd worden.

Nu begrijpen wij ook, waarom van de moderne staatssecretarissen, als zij hun ambt aanvaarden, gezegd wordt, dat zij de „seals of office" in ontvangst nemen.

Tot 1851 bestond er in Engeland nog een speciaal zegelbureau. Daar echter de verschillende staatssecretarissen steeds nauwer met hun respectieve departementen verbonden werden, werd dit algemene „signets office" voor goed afgeschaft.

Hoewel er nog steeds in iedere Britse regering een minister is, die de titel voert van „lord of the privy seal", wordt het „Privy Seal" reeds sinds het einde der vorige eeuw niet meer gebruikt.

Nog heden ten dage echter ontvangt de staatssecretaris uit de handen des konings verschillende zegels en al hebben deze veel van hun vroegere betekenis verloren, toch dienen zij nog steeds als middelen van contact tussen de souverein en zijn volk.

De Chiltern Hundreds.

Een laatste maar niet minder karakteristieke biezonderheid van het Britse parlementaire systeem die eveneens haar oorsprong vindt in het verleden, nl. is dat een lid van het lagerhuis, als hij eenmaal gekozen is, niet zo maar zonder meer kan aftreden. Deze bepaling is niet zo vreemd, als zij op het eerste gezicht wel lijkt, wanneer men bedenkt, dat er in Engeland een tijd geweest is, waarin bepaalde heren de parlementszittingen alleen dan bijwoonden, als zij daartoe gedwongen werden, en ten slotte, om van alle last af te zijn, dikwijls zonder enige motivering hun ontslag indienden.

Dit was de reden, waarom al heel spoedig in de wet een bepaling werd opgenomen, volgens welke een lagerhuislid, dat zijn ontslag wenste te nemen, daarvoor eerst de toestemming van het parlement nodig had.

Ook thans is deze wetsbepaling nog van kracht, hoewel zij natuurlijk niet zo streng meer geïnterpreteerd wordt als in vroeger dagen.

Anderzijds werd in 1707 door het parlement een wetsbepaling aangenomen, volgens welke een lagerhuislid verplicht was, zich uit het parlement terug te trekken, als hij een ander gesalariëerd ambt aanvaardde in dienst van de kroon. Als zodanig werd o.a. beschouwd het rentmeesterschap over een kroon-domein, hoewel wij voor 1740 geen enkel geval in de geschiedenis vermeld vinden, waarin een lagerhuislid van zijn zetel in het parlement afstand moest doen, wijl hij het ambt van rentmeester over een of ander kroon-domein had aanvaard.

Zoals van zelf spreekt, was het bestaan van bovengenoemde wetsbepaling steeds een uitkomst voor een lagerhuislid, dat niet langs de gewone weg kon aftreden. Als zo iemand kon solliciteren naar een „steward-ship" en zijn sollicitatie succes had, waren alle moeilijkheden in eens opgelost.

Met verloop van tijd kregen de verschillende „kroon-rentmeesterschappen" een uitsluitend nominaal karakter. Zij leverden vrijwel niets meer op en brachten verder generlei verplichtingen met zich mede.

Op het ogenblik bestaan er nog slechts twee van zulke nominale rentmeesterschappen; nl. dat van de „Chiltern Hundred" en het „stewardship of Northstead".

De naam „Chiltern Hundreds" heeft natuurlijk een geographische verwantschap, als wij het zo noemen mogen, met de Chiltern-heuvels in Buckinghamspire. Een „hundred" was een oude Engelse landverdeling, die wat grootte betreft ongeveer het midden hield tussen een landgoed en een graafschap. In het algemeen is men thans van mening, dat een „hundred" een stuk lands was, dat door honderd gezinnen bewoond werd.

Er is een tijd geweest, dat het rentmeesterschap over de „Chiltern Hundreds" aan niet meer dan één lagerhuislid op dezelfde dag mocht worden verleend. Sedert het midden der vorige eeuw is men echter verschillende malen van deze regel afgeweken.

Wie solliciteren moet naar het rentmeesterschap over de Chiltern Hundreds.

In onze dagen solliciteert geen lagerhuislid naar dit nominale „stewardship" dan na rijp overleg met de leiders van zijn partij, die verantwoordelijk zijn voor haar organisatie en discipline. In één geval slechts is een lagerhuislid onvoorwaardelijk genoodzaakt, te solliciteren naar de „Chiltern Hundreds", nl. wanneer hij failliet verklaard wordte want een afgevaardigde, die in staat van faillissement is, wordt niet meer in het lagerhuis toegelaten.

Zoals reeds gezegd is de „Chiltern Hundreds" nog slechts een denkbeeldig ambt maar desondanks biedt het den lagerhuisafgevaardigde de enige gelegenheid, om af te treden, zonder de traditie te vrebreken, volgens welke hij niet af kan treden.

De „conventions" en de „geest" van de constitutie zijn steeds in een staat van wijziging. Het relatieve gewicht van haar verschillende samenstellende delen is voortdurend aan verandering onderhevig. En de macht, geoefend door vitale factoren, zoals partij-organisatie, bureaucratie en pers, vaak over het hoofd gezien, daalt en stijgt, zodat zij moeilijk aan te wijzen of te meten is.

In dit alles is veel verandering gekomen sinds de dagen van Gladstone en Disraëli in de vorige eeuw. Maar de grootste verandering — treft men aan in de mensen zelf.

Toch gaan de schrijvers van leerboeken en zelfs vele leraren en zelfs hoogleraren in het Staatsrecht nog maar altijd voort hun lezers of hun studenten mee te delen, wat het Engels regerings-systeem was zo ongeveer in het midden van de 19e eeuw!

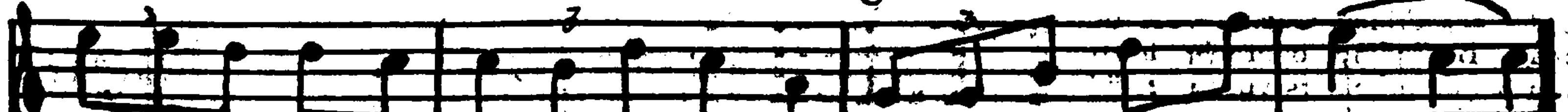
HET OOGSTLIED.

Op Woensdag 28 April jl. gaven wij ons grote verslag over de Oogstfeesten, zoals die op Bonaire en Curaçao gevierd worden. Op 1 Mei d.a.v. publiceerden wij nog een brief over de text der oogstliederen. Helaas was het ons niet mogelijk de muziek, welke de Heer W. M. Hoyer alhier zo vriendelijk was ons te zenden, te publiceren omdat er geen gelegenheid was het stuk te doen clicheren. Wij zijn blijde dit thans nog te kunnen doen:

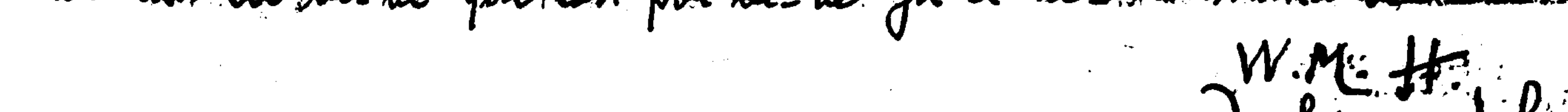
Oogstlied
A keli manbèa

To-bo en la-ba 'qui lo'n por la-ba 'ja a ke-li man-bè-a-a
Wa-shi en wa-sha 'qui lo'n por wa-sha 'ja a ke-li man-bè-a a

He-ro en cor-ta 'qui lo'n por cor-ta 'ja a ke-li man-be-a-a
Bè-i-da en be-be 'qui lo'n por be-be 'ja a ke-li man-be-a-a

W.M.H.
Julianaplein

SPORT - RUBRIEK.

Officiële Mededelingen

van

„De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN
Van Zondag 20 Juni 1943.

Jong Holland 1 — Transvaal 1	3—2.
Jong Curaçao Jr. — Jong Holland Jr.	0—2.
S.U.B.T. 2 — Atlanta 2	2—2.
Scherpenheuvel 1 — Union Sp. club	2—2.

WEDSTRIJDPROGRAMMA.
STADION.

COMPETITIE 1943.

Zondag 27 Juni 1943: **A-Klasse**	Independiente 1 — S.U.B.T. 1 (Van Rosberg)
Zondag 4 Juli 1943:	Atlanta 1 — Jong Curaçao 1 (Oehlers)
Zondag 11 Juli 1943:	Independiente 1 — Transvaal 1 (Ankoné)
Zondag 18 Juli 1943:	geen wedstrijd in het stadion.
Zondag 25 Juli 1943:	Jong Holland 1 — Atlanta 1 (Van Rosberg)
Zondag 4 Juli 1943: **Juniores**	S.U.B.T. — Jong Holland (Ercol)
Zondag 11 Juli 1943:	Independiente — Jong Curaçao (Taytelbaum)

MUNDO NOBO.

Zondag 11 Juli 1943: **Reserve-A-klasse**	Jong Holland 2 — S.U.B.T. 2 (Viejou)
Zondag 27 Juni 1943: **B-klasse**	Be Quick 1 — Caribe 1 (Leers)
Zondag 4 Juli 1943:	R.C.C. 1 — Scherpenheuvel 1 (Visser)
Zondag 18 Juli 1943:	wordt nog bekend gemaakt.
Zondag 27 Juni: **Juniores**	Independiente — Scherpenheuvel (Ercol)
Zondag 18 Juli 1943:	Jong Holland — Scherpenheuvel (Rog)

SCHERPENHEUVEL.

Zondag 18 Juli 1943: **B-klasse**	Scherpenheuvel — Be Quick (Ercol)

Aanvang der wedstrijden: Voor de A-Klasse en Reserve A-Klasse en B-Klasse om 16.15 uur precies; voor de Juniores des morgens om 10 uur precies.

De S.V. „Veendam" heeft medegedeeld, zich te willen aansluiten als lid van de C.V.B. Wenst eveneens nog mede te doen aan de competitie (B-klasse). Indien de overige verenigingen hiermede accoord gaan (zie artikel 38, punt 2, 2e alinea) is van Bondswege hiertegen ook geen bezwaar.

Ingeschreven als Bondsscheidsrechter de Heer E. R. Jansen.

Inschrijvingen: L. Leito en W. Thomas, gewone leden S.V. „Atlanta".
—idem— S. Krips, gewoon lid C.R.K.S.V. „Jong Holland".

Afschrijvingen: I. E. R. Heerenveen en H. M. F. Renar van de S.C. „Independiente".

Het Bondsbestuur deelt mede, dat gelegenheid bestaat tot inschrijving van nieuwe scheidsrechters. Oud-spelers van verenigingen, die hiervoor in aanmerking wensen te komen, worden verzocht dit mede te delen. Voor beginnelingen is eveneens gelegenheid tot inschrijving; deze zullen dan een speciale cursus moeten volgen.

Het Bondsbestuur deelt mede, dat de toegangsprijzen thans als volgt zullen zijn: Voor competitiewedstrijden en wedstrijden te eigen bate: Tribune f 1,—; Staanplaatsen f 0,50; Dames, Militairen en Kinderen halve prijs.

De Vereniging „Jong Curaçao" is beboet met f 1,— ingevolge artikel 32, derde lid van het Huishoudelijk Reglement (wedstrijd Jong Curaçao Jr. — Jong Holland Jr. 20 Juni 1943).

Wedstrijdformulieren, elftalopgaven, correspondentie enz., voorlopig nog te adresseren aan den Heer J. C. Viejou, Johan van Walbeeckplein 15.

HET BESTUUR.

Wij ontvingen.

Het halfmaandelijkse blad „Jong Suriname" van 31 Juni 1943 is weer in ons bezit, thans met enkele overgenomen redevoeringen, een van den Heer C.E.R. Kreps over Emelie Alvares en een van den Heer J. van de Walle ter gelegenheid van 10 Mei herdenking in Suriname. Er is nog een ingezonden stuk van den Heer Jacques Smeulders over het kleurlingen-probleem. Verder enkele mededelingen aan de leden van J.P.F.

EMMASTAD.

WACHTDIENSTEN: Wo. 23 Juni.

Shipping & Supplies: De Roos, tel. 417, Negropont 33 A.

Scheepvaart Afdeling: Pruis, tel. 299, Emmastad 14.

Dok Afdeling: Van de Veen, tel. 431.

Telegram Afdeling: Tel. 307; na 23 uur tel. 553.